

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

1. உபோத்காத அதிகாரம்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

1. உபோத்காத அதிகாரம்

ஆபகவத்த: ப்ரதிதாம் அந்த்யாம் ஆசார்ய ஸந்ததிம்

மநஸி மம யத் ப்ரஸாதாத் வஸதி ரஹஸ்ய த்ரயஸ்ய ஸார: அயம்

பொருள் - எந்தவிதமான தோஷங்கள் அற்றதும், மிகவும் ப்ரஸித்தமானதும், பகவான் வரை நீடித்துள்ளதும் ஆகிய குரு பரம்பரையை நான் வணங்குகிறேன். அவர்கள் அருளால் என் மனதில், மூன்று ரஹஸ்யங்களின் (திருவஷ்டாஷ்டரம், த்வயம், சரம ச்லோகம்) உட்கருத்துக்கள் எப்போதும் நிலைத்திருக்கின்றன.

கர்மம் ப்ரஹ்ம ஆத்மகே சாஸ்த்ரே கௌதஸ்குத நிவர்த்தகாந்

வந்தே ஹஸ்திகிரி ஈசஸ்ய வீதீசோதக கிங்கராந்

பொருள் - கர்மகாண்டம் மற்றும் ஞானகாண்டம் என்ற இரு பகுதிகளை உடைய வேதசாஸ்திரங்களின் விஷயத்தில் ஒரு சிலர், “ஏன், எதற்கு” என்று வாதம் செய்து வந்தனர். இவர்களை வென்ற அப்புளாரை வணங்குகிறேன். இதன் மூலம் இவர், ஹஸ்திகிரியின் நாதனான ஈசுவரனை அடையும் தெருவை (மார்க்கத்தை) தூய்மைப்படுத்தினார்.

ஆளும் அடைக்கலம் என்று எம்மை அம்புயத்தாள் கணவன்

தாளிணை சேர்ந்து எமக்கும் அவை தந்த தகவுடையார்

மூளும் இருட்கள் விள்ள முயன்று ஓதிய மூன்றின் உள்ளம்

நாளும் உகக்க இங்கே நமக்கு ஓர் விதி வாய்க்கின்றதே

பொருள் - தாமரை மலரில் உதித்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான எம்பெருமானின் இணைந்த திருவடிகள் மட்டுமே தங்களைக் காக்கும் என்றும், அவன் மட்டுமே தங்கள்

அடைக்கலம் என்றும் அறிந்து கொண்டு நமது ஆசார்யர்கள் செய்தது என்னவென்றால் - அவனது திருவடிகளையே தங்கள் உபாயமாகப் பற்றி, அந்தத் திருவடிகளையே நமக்கும் உபாயமென்று காட்டினர். இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்கள், நமது அறியாமை என்னும் இருளை விலக்க, மூன்று ரஹஸ்யங்களின் உட்பொருளை நமக்கு அளித்தனர். ரஹஸ்யத்ரயத்தின் உட்கருத்தை அன்றாடம் அனுபவித்து மகிழ்வல்ல ஒப்பற்ற பாக்கியம், இந்த உலகில், நமது ஆசார்ய பரம்பரை மூலம் கிட்டியுள்ளதே!

மணிவர இவ சௌரே: நித்யஹ்ருத்ய: அபி ஜீவ:

கலுஷமதி: அவிந்தந் கிங்கரத்வ ஆதிராஜ்யம்

விதி பரிணதி பேதாத் வீசுஷித: தேந காலே

குருபரிஷத் உபஜ்ஞாம் ப்ராப்ய கோபாயதி ஸ்வம்

பொருள் - எம்பெருமானுக்கு மிகவும் ப்ரியமான கௌஸ்துபமணி போன்று, ஜீவனும் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பிரியமானவனே ஆவான். ஆனால், தனது அறியாமையால் அவனது புத்தி கலங்கி, பரம்பொருளுக்குச் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யத்தை கைவிடுகிறான். ஆயினும் அவன், ஒரு காலகட்டத்தில், எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தின் மூலம், அந்த ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் பற்றிய ஞானம் (தான் அவனுக்கு அடிமை, அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளேன் என்ற அறிவு) பெற்றுவிடுகிறான். இந்த நிலை அந்த ஜீவனுக்கு, அவனது ஆசார்யர்களின் உபதேசங்களால் கிட்டுகிறது. இதனால் அவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

கைங்கர்யம் செய்வதற்கான ஜீவனின் தகுதிகள்

மூலம் - ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துப ஸ்தானீயனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதயங்கமனாய் குமாரனென்றும், புத்ரனென்றும், சிஷ்யனென்றும், ப்ரேஷ்யனென்றும், சேஷபூதனென்றும், தாஸபூதனென்றும், அவ்வோ சாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபன்னனாயிருக்கும் ஜீவாத்மா.

விளக்கம் - ஜீவாத்மா, பரம்பொருளுக்கு அவனுடைய கௌஸ்துபமணி போன்று மிகவும் ப்ரியமானவன் என்று பல சாஸ்திரங்களும் கூறுகின்றன. ஜீவாத்மா பரம்பொருளின் இளவரசன் என்றும், புத்திரன் என்றும், சிஷ்யன் என்றும், வேலையாள் என்றும், அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளவன் என்றும், அடிமை என்றும் கூறப்பட்டான்.

மூலம் - இவன் தனக்கு வகுத்த சேஷியாய், அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், உயர்வற உயர்நலம் உடையவனாய், நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பனாய், ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானான ஸர்வேச்வரன்

விளக்கம் - இந்த ஜீவனுக்கு எஜமானனாகவும், அறியாமை என்ற இருள் சூழாமல் உள்ள நித்யசூரிகளின் அதிபதியாகவும், தன்னைக்காட்டிலும் உயந்தவை என்று ஏதும் இல்லாத கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனாகவும், தனது திருமார்பில் வீற்றிருப்பவளான தாமரையில் பொருந்திய மஹாலக்ஷ்மியை எந்த அளவு விரும்புகிறானோ அந்த அளவிற்கு நம்மையும் விரும்புவனாகவும், இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் மற்றும் அந்த உலகில் உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் நாதனாகவும் ஸர்வேச்வரன் உள்ளான்.

மூலம் - “வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே” என்றும், “ஒண்தொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோடே கூடத் தெளிவிசும்பிலே, “யா அயோத்யா இதி அபராஜிதா இதி விதிதா நாகம் பரேண ஸ்திதா” என்கிறபடியே அயோத்யாதி சப்த வாச்யமான கலங்காப் பெருநகரிலே, “ஸஹஸ்ரஸ்தூணா”தி வாக்யங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணி மண்டபத்திலே, கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணாதிகளிலே ஓதப்படுகிற பர்யங்க விசேஷத்திலே, “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்” என்றும், “நிவாஸசய்யாஸந” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வதேச - ஸர்வகால - ஸர்வவஸ்தோசித் - ஸர்வவித - கைங்கர்யங்களையும், ஸர்வவித சரீரங்களாலே அனுபவித்துச் சேஷத்வமே தனக்கு நிரூபகமாகையாலே சேஷன் என்றே திருநாமமாகும்படியான திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையிலே, வானிளவரசாய்க் கொண்டு தான் வாழ்கிற வாழ்வை ஸர்வாத்மாக்களும் அனுபவித்து க்ருதார்த்தராக வேணும் என்று ஸஹ்ருதனாயிருக்கிற

விளக்கம் - (பரம்பொருள் எவ்விதம் உள்ளான் என்று கூறப்படுகிறது) லைங்கபுராணம் - வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே - அனைத்து உலகங்களின் எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், வைகுண்டத்தில் மஹாலக்ஷ்மியுடன் பொருந்தியுள்ளான் - என்று கூறியது. திருவாய்மொழியில் (4-9-10) - ஒண்தொடியாள் திருமகனும் நீயுமே நிலா நிற்ப - அழகான கைவளையல்கள் அணிந்தவளான மஹாலக்ஷ்மியுடன் நீ நிற்க - என்று கூறினார். இவ்விதமாகப் பெரியபிராட்டியுடன் கூடியவனாக உள்ளான். (எங்கு உள்ளான் என்று கூறப்படுகிறது) ஸ்ரீகுணரத்நகோஸம் (23) - யா அயோத்யா இதி அபராஜிதா இதி விதிதா நாகம்பரேண ஸ்திதா - வைகுண்டத்திற்கும் அப்பால் அயோத்யா என்றும், எவராலும் வெல்ல இயலாத அபராஜிதா என்றும் கூறப்படும் நகரத்தில் - என்பதற்கு ஏற்ப அயோத்யா என்று கூறப்படும் மாற்றம் அடையாத பெருநகரில் உள்ளான். தலவகாரோபநிஷத் - ஸஹுஸ்ரஸ்தூணே - ஆயிரம் தூண்கள் உடைய - என்று கூறும் திருமாமணி மண்டபத்தில் அமர்ந்துள்ளான். அந்த மண்டபத்தில் கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தில் கூறுவது போன்று (4-1-5) - பர்யங்க - உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸநத்தில் - அமர்ந்துள்ளான். (அத்தகைய ஸிம்ஹாஸநம் எது என்று அடுத்து கூறுகிறார்) முதல் திருவந்தாதி (53) - சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம் - என்னும்படி ஆதிசேஷன் எம்பெருமான் நடந்தால் குடையாகவும், அவன் அமர்ந்தால் அமரும் ஸிம்ஹாஸநமாகவும் உள்ளான் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம்(40) - நிவாஸசய்யாஸந - அவனது இருப்பிடமாகவும், ஆசனமாகவும் உள்ளான் - என்று கூறப்படும் ஆதிசேஷன் என்னும் உயர்ந்த ஸிம்ஹாஸநத்தில் அமர்ந்துள்ளான். இந்த ஆதிசேஷன் எம்பெருமான் எங்கு சென்றாலும், எப்போது சென்றாலும், எந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைக்கேற்ப தனது உருவம் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அனைத்துப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். ஆக அவன் எம்பெருமானின் அனைத்து நிலைகளிலும் உதவியபடி, தனக்கென்று எந்த எண்ணமும் இல்லாமல், பகவானுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ளதான் சேஷன் எனப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையில் உள்ளபடி அனைத்தையும் ஆட்சி செய்தபடி உள்ளான். இவ்விதம் தான் கொண்டுள்ள நிலையான வாழ்வு போன்று, அனைத்து ஆத்மாக்களும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாகவே எம்பெருமான் உள்ளான்.

ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் இழத்தல்

மூலம் - இருப்பு அடியாக நித்யானுபவம் பண்ணுகிற அந்தமில் பேரின்பத்தடியரான நித்யஸூரிகளோடு ஒக்கத் தானும் ஸ்வாமி கைங்கர்யத்துக்கு ஸ்வரூப யோக்யதையாலே இட்டுப் பிறந்து வைத்து அநாதிமாயையாலே ஸுப்தனாய், “அநேக ஜன்ம ஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸார பதவீம் வ்ரஜந் மோஹ ச்ரம ப்ரயாதோ அஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித:” என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியாகிற பாழிலே விழுந்து ஓடியோடிப் பல பிறப்பும் பிறந்து தட்டித்தாவற்று அழுக்கடைந்து, ஒளி அழிந்தபடியாலே தத்வ ஹித விஷயமாய் யதாவத் ப்ரகாசா ரஹிதனாய் நிற்க;

விளக்கம் - இவ்விதம் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதில் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்ட நித்யசூரிகளுக்கு இணையாகத் தானும் கைங்கர்யம் செய்யும் தகுதி பெற்றவனே ஆவான். ஆனால் இந்த ஜீவன் தொடக்கமற்ற மாயையின் பிடியில் சிக்கிவிடுகிறான். இதனால் ப்ரக்ருதி என்ற பாலை நிலத்தில் விழுந்த விதை போன்று உள்ளான். பலப்பல பிறவிகளைத் தொடர்ந்து எடுத்தபடி உள்ளான். தான் எதற்காக உள்ளோம் என்ற எண்ணமே அவனுக்கு இருப்பதில்லை. தனக்கு ஆறுதலும் ஆதரவும் இல்லாமல் தவிக்கிறான். தனது ஸ்வரூப ஒளியை இழந்து, உண்மையான ஞானத்தையும் இழக்கிறான். இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-19) - அநேக ஜன்ம ஸாஹஸ்ரீம் ஸம்ஸார பதவீம் வ்ரஜந் மோஹ ச்ரம ப்ரயாதோ அஸௌ வாஸநா ரேணு குண்டித: - பல ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து, ஸம்ஸாரம் என்ற வழியில் சிக்குண்டு, (தான் யாரென்று அறியாதபடி) மயக்கத்தையும் அடைந்து, அதனால் சிரமம் அடைந்து, கர்மவாசனை என்னும் புழுதி சூழ, ஞானம் இழந்து ஜீவன் உள்ளான் - என்கிறது.

ராஜகுமார உதாரணம்

மூலம் - ஒரு ராஜா அந்தப்புரத்துடனே வேட்டைக்குச் சென்று விளையாட்டிலே ஸக்தனான அளவிலே வார்த்தை அறிவதற்கு முன்பே வழி தப்பின ராஜகுமாரன்

எடுத்தார்கையிற் பிள்ளையாய் ஏதேனும் ஒரு குறிச்சியிலே வளர, அவன் தனக்கில்லாத சபரத்வாதிஜாதிகளை ஏறிட்டுக் கொண்டு,

விளக்கம் - ஒரு நாட்டின் ராஜா, தனது அந்தப்புர நாயகிகளுடன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். அவன் தனது வேட்டையில் ஆழ்ந்து, தன்னையே மறந்தான். அந்த ராஜாவின் புத்ரனான ராஜகுமாரன், தான் யார் என்பதே அறியாமல், சொற்கள் கூடப் பேசத் தெரியாத பருவத்தில் உள்ளவன் ஆவான். அந்த ராஜகுமாரன் தனது வழியைத் தவறவிட்டான். வழி தெரியாமல் அலைந்து கொண்டிருந்த அவனை, அந்தக் காட்டிலுள்ள வேடர்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோய், தங்கள் இருப்பிடத்தில் வளர்த்து வந்தனர். அவனும் அங்கு (அவனுடைய அரசுபிறவிக்கு) தனக்கு ஏற்காத வேடுவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தான்.

மூலம் - “மாதா அபி ஏகா பிதா அபி ஏக: மம தஸ்ய ச பக்ஷிண: | அஹம் முநிபி: ஆநீத: ஸ ச ஆநீத: கவாசணை: || அஹம் முநீநாம் வசனம் ச்ருணோமி கவாசனானாம் ஸ வச: ச்ருணோதி | ப்ரத்யக்ஷம் ஏதத் பவதா அபி த்ருஷ்டம் ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி” என்கிறபடியே வேடுவச்சேரியிலே கிளிபோலே அவர்கள் பழக்கி வைத்த பாசுரமே தனக்குப் பாசுரமாய், அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்களைப் போலே அவர்கள் ஊனும் வருத்தியுமே தனக்கு ஊனும் வருத்தியுமாய், தன் பிறவிக்கு உரிய போகங்களில் ஆசார ஸம்ஸ்காராதிகளிலும் புதியது உண்ணாதே ராஜபோக விருத்தங்களான ஜுகுப்ஸித விஷயங்களிலே தனக்குப் பேறுமிழவும் ஹர்ஷசோகங்களுமாய், ராஜகுமாரனென்று தன்னடி அறிவார் சில ரிஷிப்ராயர் உண்டானாலும் அவர்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாத அவஸ்தையையுடையவனாய் இப்படி ப்ராந்திஸித்த சபரத்வாத்யவஸ்தையோடே யாவஜ்ஜீவனம் நடக்கில் உத்தர ஜன்மங்களிலும் ஒரு யோக்யதை பெற விரகில்லாதபடியாய்த் தட்டுப்பட்டு நிற்குமாபோலே.

விளக்கம் - (ஒரு குலத்தில் பிறந்த ஒருவன் மற்றொரு குலத்தில் தொடர்ந்து இருந்தால் தனது தன்மைகளை மறந்து, தான் இப்போது உள்ள குலத்தினர் போன்று தன்னை மாற்றிக் கொள்வானா என்ற ஐயம் ஏற்படலாம். இதற்கான விடையை விஷ்ணு புராண வரிகள் மூலம் உணர்த்துகிறார்). ஒரு கிளிக்குப் பிறந்த இரு கிளிகள் பற்றிய நிகழ்ச்சி இதுவாகும். ஒரு கிளியானது முனிவர்களாலும் மற்றொரு கிளியானது பசுமாம்ஸம்

உண்பவர்களிடம் சென்று வளர்ந்தன. அவற்றில் முனிவர்களிடம் வளர்ந்த கிளி - மாதா அபி ஏகா பிதா அபி ஏக: மம தஸ்ய ச பக்ஷிண: | அஹம் முநிபி: ஆநீத: ஸ ச ஆநீத: கவாசணை: || அஹம் முநீநாம் வசனம் ச்ருணோமி கவாசனானாம் ஸ வச: ச்ருணோதி | ப்ரத்யக்ஷம் ஏதத் பவதா அபி த்ருஷ்டம் ஸம்ஸர்கஜா தோஷகுணா பவந்தி - எனக்கும் அந்தக் கிளிக்கும் ஒரே தாய், ஒரே தந்தை. நான் இந்த முனிவர்களால் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டேன். அந்தக் கிளியானது மாட்டின் இறைச்சி உண்பவர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. நான் அன்றாடம் இந்த முனிவர்களின் சொற்களைக் கேட்டபடி உள்ளேன். அந்தக் கிளியோ வேடர்களின் பேச்சைக் கேட்டபடி உள்ளது. நான் பேசும் பேச்சிற்கும், அந்தக் கிளி பேசும் பேச்சிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை நீ உணர்ந்திருக்கலாம். ஆக நல்லொழுக்கமும் தீயொழுக்கமும் சேர்க்கையாலே வருகிறது - என்று கூறியது. வேடர்களால் வளர்க்கப்பட்ட அந்தக் கிளி போன்றே இந்த ராஜ குமாரனும் அவர்கள் தனக்குக் கற்றுக் கொடுத்த பாஷையே தன்னுடைய பாஷையாகவும், அவர்கள் பேசுவது போன்றே தானும் பேசியும், அவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் என்ன உணவு உட்கொண்பாரோ அதனையே தானும் உண்டபடியும் வாழ்ந்து வந்தான். தனது ராஜபோகங்கள், ஆசாரங்கள், ஸம்பந்தாயம் முதலியவற்றை அந்த ராஜகுமாரன் அறியவில்லை. ஒரு ராஜகுமாரன் எப்படி நடந்து கொள்வானோ அதற்கு மாறாக இவனது நன்மை-தீமைகள், இன்ப-துன்பங்கள் இருந்து வந்தன. அந்தக் காட்டில் இருந்த ஒரு சில முனிவர்களுக்கு, இவன் ஒரு ராஜகுமாரன் என்று தெரிந்திருந்தபோதிலும், அவர்கள் இவனைத் திருத்த முயன்றபோதும், இவன் அவர்களுக்கு அருகில் வராமலேயே இருந்தான். மற்றொரு பிறவி எடுக்கும்போது அதிலாவது உன்னதமான ஒரு பிறவியை எடுக்கவல்ல முயற்சி அற்றவனாகவே இருந்து வந்தான்.

மூலம் - இவனும் தேஹாத்மாபிமானாதிகளாலே தன்னுருக்கொடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு நிற்க, அந்த ராஜகுமாரனுடைய லக்ஷணாதிகளாலே ஜாதி விசேஷத்தை அறிவார் சில தார்மிகர் ஒரு விரகாலே இவனை மீட்கப்பெற்று அபிமானிக்க இவனுக்கு வந்தேறியான ஜாத்யந்தராபிமானத்தை வழிவிலக்கி த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ஸம்ஸ்காராதிகளாலே உத்தரோத்தர போக ததுபாயங்களுக்கு யோக்யனாம்படி விரகு செய்து, இவனுக்கு ஸ்வஜாத்யனுருபமான குணவ்ருத்தங்களைத் தங்கள் உபதேச அனுஷ்டானங்களாலே குடிபுகரவிட்டு, இவனுக்கு அநேக தோஷ த்ருஷ்டங்களான சபராதி போக்யக்ஷத்ர விஷயங்களை அருவருப்பித்து, ராஜாதி போக்யங்களான

அதிசயித புருஷார்த்தங்களை ஆய்ந்து எடுக்கவல்ல அளவுடைமையை உண்டாக்கி நிறுத்துமாபோலே.

விளக்கம் - தனது உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இழந்து, வேறு ஸ்வபாவம் எடுத்த ராஜகுமாரனின் கதி இவ்வாறு ஆனது. இது போன்றே ஜீவன், “தான் உள்ள உடலும், தானும் ஒன்றே ஆகும்” என்ற மயக்கம் காரணமாக தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை இழக்கிறான். இந்த ராஜகுமாரனின் தேஜஸ் போன்ற லக்ஷணங்கள் மூலம் அவனுடைய அரச பிறப்பை உணர்ந்த சில மஹான்கள் (தார்மிகர் என்றார்), அவனை ஏதேனும் ஒரு உபாயம் செய்து மீட்க மனம் கொண்டனர். அவன் தன்னை வேடுவர்களில் ஒருவனாக எண்ணியிருந்த தவறான எண்ணத்தை முதலில் மாற்றினர். அதன் பின்னர் அவர்கள் மூலமாக சரியானபடி நீராடும் வழக்கம், ஆடை உடுத்தும் வழக்கம், ஆசாரம் போன்றவைகளை அறிந்தான். இதன் மூலம், ராஜகுமாரன் ஒருவன் அனுபவிக்கத் தகுந்த விஷயங்களைத் தானும் அனுபவிக்கும் தகுதிகளைப் பெற்றான். அந்த விஷயங்களை அனுபவிக்கும் உபாயங்களையும் அறிந்தான். அரசகுமாரனுக்கு ஏற்ற உருவம், குணங்கள் என்ன என்பதை அவனுக்கு உபதேசங்கள் மூலமாகவும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலமாகவும் உணர்த்தினர். இதன் மூலம் அவன் தான் கைக்கொண்டிருந்த தாழ்வான வாழ்க்கையை வெறுக்கும்படியும், அவனுக்கே அவை அறுவருப்பாக உள்ளபடியும் செய்தனர். இதன் மூலம் அவன் ராஜகுமார வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற ஞானம் பெறும்படிச் செய்தனர், உயர்ந்த புருஷார்த்தங்களை தேர்ந்தெடுக்கும் அறிவையும் புகட்டினர்.

மூலம் - இவ்வாத்மாவுக்குச் சில தார்மிகர் பித்ராதி முகேந நொடித்து, “புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பசர் ந ச பாதப: | சரீராக்குதிபேதா: அஸ்து பூபைதே கர்மயோநய:” என்கிறபடியே, உருவியந்தவிந்நிலைமையை உணர்த்தி, அதுக்கு அநுரூபமான புருஷார்த்த ததுபாயங்களிலே அந்வயிக்கலாம்படி விரகு செய்து, உடம்பு தின்றார்படியன்றிக்கே ஒரு வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு வரும் குணவ்ருத்தங்களை உண்டாக்கி, ஹேயோபாதேய விபாக க்ஷமனுமாக்கி நிறுத்தினவளவிலே,

விளக்கம் - இந்த ஜீவனுக்கு அவனது பித்ருக்கள் மூலம் சில நல்லோர்களின் (தார்மிகர்) தொடர்பு கிட்டுகிறது. அவர்கள் அந்த ஜீவனுக்குக் கீழே உள்ள விஷ்ணு புராணக் கருத்தை உணர்த்துகின்றனர். அந்த விஷ்ணு புராண வரியானது (2-13-98) - புமாந் ந

தேவோ ந நரோ ந பசுர் ந ச பாதப: சரீராக்ருதிபேதா: அஸ்து பூபைதே கர்மயோநய: - ஜீவன் என்பவன் தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன், விலங்கும் அல்லன், மரமும் அல்லன். உடல் உருவங்களிலும் அமைப்பிலும் உள்ள இந்த வேறுபாடுகள் அவரவர் கர்மங்களினால் உண்டானவையாகும். இது போன்ற பல வரிகளின் மூலம் அவனுக்கு (ஜீவனுக்கு) உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஜீவன் என்று உணர்த்துகின்றனர். அதன் பின்னர் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தங்கள் என்ன என்று உணர்த்தி, அந்தப் புருஷார்த்தங்களை அடையும் உபாயங்களையும் உபதேசிக்கின்றனர். அவனுக்கு - சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களிடம் மட்டுமே காணப்பட்டும், ஆத்மா என்பது உடலைக் காட்டிலும் வேறானது என்று அறியாதவர்களிடம் (இவர்களை உடம்புதின்றார் என்று கூறினார்) இல்லாதவையும் ஆகிய உயர்ந்த குணங்களை ஏற்படுத்துகின்றனர். மேலும் அவனுக்கு எதனை ஏற்க வேண்டும், எதனை விடவேண்டும் என்ற விவேகம் வளரும்படிச் செய்கின்றனர்.

மூலம் - இவனுடைய அடியுடைமையையும் சில தார்மிகரடியாக வந்த யோக்யதையும் அளவுடைமையையும் நேராகக் கண்டு பரமகாருணிகனான பரம சேஷியாலே ப்ரேரிதராய்த் தாங்களும் காருணிகோத்தமராயிருப்பார் சில தேசிகர், “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் ததா | விஷ்ணோ: கடாஷ்டம் அத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் ச ஸாத்த்த்விகை: || ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹி ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ:” என்கிறபடியே நேர்ப்பட்டு.

விளக்கம் - அந்த ராஜகுமாரன் நன்மையின் இருப்பிடமாக மாறியுள்ளதையும், அவனுக்குச் சில நல்லோர்கள் செய்த நன்மைகளையும், அவனது அறிவையும், கருணையே வடிவமான பரம்பொருளால் தூண்டப்பட்ட சில ஆசார்யர்கள் காண்கின்றனர். இவர்கள் பரம்பொருளைப் போன்றே கருணை உள்ளவர்கள் ஆவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களின் தொடர்பு எவ்விதம் ஏற்படும் என்றால், “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் யத்ருச்சா ஸுக்ருதம் ததா | விஷ்ணோ: கடாஷ்டம் அத்வேஷம் ஆபிமுக்யம் ச ஸாத்த்த்விகை: || ஸம்பாஷணம் ஷடேதாநி ஹி ஆசார்ய ப்ராப்தி ஹேதவ: - பகவானின் அன்பு, புண்ணிய கர்ம பலன், பகவானின் கருணைப் பார்வை, எம்பெருமானிடம் வெறுப்பு இல்லாமை, எம்பெருமானைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம், நல்லவர்களுடன்(ஸத்வ குணம்

உள்ளவர்களுடன்) உரையாடுதல் ஆகிய ஆறும் ஒருவனை நல்லதோர் ஆசார்யனிடம் கொண்டு சேர்க்கும் காரணங்களாகும்”, என்பதன் மூலம் ஆகும்.

மூலம் - அந்த ராஜகுமாரனுக்குச் சில ராஜாந்தரங்கர் நேர்பட்டு பிறவியை உணர்த்தி மேலுள்ள ப்ரியதமங்களையும் ஹிததமங்களையும் தெளிவித்து ஒரு விரகாலே அந்த ராஜாவுக்கும் ராஜகுமாரனுக்கும் பரஸ்பர ஸம்ச்லேஷாகாங்க்ஷையை உத்தம்பிக்குமாப் போல, இவனுக்கும் “நாயம் தேவோ ந மர்த்யா வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோ அபி வா | ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந:” என்றும், “தாஸ்பூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந:” என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே, “பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகமங்காதுள் சோராமே ஆள்கின்ற” செங்கோலுடைய ஸ்ரீய:பதி நாராயணனுடனே குடல் துவக்கைத் தெளிவித்து, இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயங்களிலே முயன்று இவன் பெறுகிற பேறே தங்களுக்குப் பொன்னுலகையும் புவனி முழுவதையுமாளுகையாக உகந்து, அதடியாக அன்று ஈன்ற கன்றுக்கு இரங்கிச் சுரக்கும் தேனுவைப் போலே இத்தேசிகர் இவ்வாத்மாவுக்கு அஜ்ஞான ஸம்சய விபர்யயங்கள் தீரவேண்டுமென்று மிகுந்து குறைவறச் சுரக்கும் பாசுரங்களைக் கொண்டு “தத்தவேந யச்சிதசிதீச்வர தத் ஸ்வபாவ” இத்யாதிகளிற்படியே ஈச்வரனுடையவும் ஈசிதவ்யங்களுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸம்பந்தங்களும், இவற்றின் த்யாஜ்யோபாதேயங்களான இவற்றினுடைய உபாயங்களும், இவற்றின் கதி ப்ரகாரங்களும், உக்தாநுக்தங்களான மோக்ஷ விரோதிகளுமாகிற இவ்வர்த்தங்கள் முமுக்ஷுவான இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யங்கள். இவ்வர்த்தங்கள் எல்லாம் அத்யாத்ம விஷய சப்தராசியில் ஸாரதமமான ரஹஸ்யத்திலே ப்ரதிதந்த்ர ஸாரோத்தாரேண ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றன.

விளக்கம் - அவர்கள் ராஜகுமாரனுக்கு அவனுடைய பிறப்பைப் பற்றிக் கூறி, அவனுடைய பிறவிக்கு ஏற்ற நன்மை எது என்றும், அதனை அடையும் உபாயங்கள் என்ன என்றும் உணர்த்துகின்றனர். மேலும் அவர்கள் ராஜாவும் ராஜகுமாரனும் இணைவதற்காக உள்ள அனைத்து வழிகளையும் முயல்கின்றனர். இதனைப் போன்றே ஜீவனுக்கும் ஆசார்யர்கள் மூலமாக நடப்பதை அடுத்துள்ள ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன: நாயம் தேவோ ந மர்த்யா வா ந திர்யக் ஸ்தாவரோ அபி வா | ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா சேஷோ ஹி பரமாத்மந: - ஜீவன் என்பவன் தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன், விலங்கும் அல்லன், மரமும்

அல்லன். அவன் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமே தனது ஸ்வரூபமாக உடையவன். அவன் பரம்பொருளுக்கு அடிமையாக உள்ளான். அவனை அண்டியே உள்ளான். அவனது கைங்கர்யத்திற்காகவே உள்ளான் (சேஷன்) - என்றும், மந்த்ரராஜபதம் - தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹி ஆத்மந: பரமாத்மந: - (சிவன் கூறுவது) பரம்பொருளின் ஸ்வரூபம் காரணமாக ஜீவன் அவனது அடிமையாக உள்ளான் - என்றும் உள்ளது காண்க.

நாச்சியார் திருமொழி (11-3) - பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்கு ஆதும் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய (திருவரங்கச்செல்வனார்) - என்னும்படி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான நாராயணனுக்கும் ஜீவனுக்கும் இடையே உள்ள உறவை (பிறப்பால் வந்த தொடர்பு) ஆசார்யர்கள் உபதேசிக்கின்றனர். அந்த ஆசார்யர்கள், ஜீவன் பரம்பொருளை அடைதற்குப் பெரிதும் முயல்வர். இவ்விதம் அந்த ஜீவன் பெருகின்ற பேறு மூலம் தங்களுக்கே நித்யவியூதியும், இந்த உலகம் முழுவதும் கிட்டியதாக எண்ணுவர். அன்று பிறந்த கன்றுக்குப் பசுவானது தானே பாலைச் சுரப்பது போல், அவன் மீது அன்பு வைக்கின்றனர். அவனுடைய அஜ்ஞானம், சந்தேகம் மற்றும் தவறான ஞானம் (தேஹமே ஆத்மா என்ற எண்ணம் போன்றவை) ஆகியவற்றை, மிகவும் அதிகமாகவும் குறைவாகவும் இல்லாமல் உள்ள தங்கள் உபதேசங்கள் மூலம் விலக்குகின்றனர். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (4) - தத்தவேந யச்சிதசிதீச்வர தத்ஸ்வபாவ - எந்த பராசரர் சித் அசித் ஈச்வரன் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கூறுகிறாரோ - என்று கூறுவது போன்று, ஆசார்யர்கள் ஜீவனுக்குச் சேதன அசேதனங்களை நியமிப்பவனான பரம்பொருளின் தன்மைகளை விளக்குகின்றனர். மேலும் அவர்கள், சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றின் தன்மைகளை விளக்கி, அவற்றின் இடையே உள்ள உறவையும் விளக்குகின்றனர், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அடையும் சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றை விளக்குகின்றனர். இந்தப் பிடியிலிருந்து வெளியேறும் மோக்ஷம் பற்றியும், அதனை அடையும் உபாயங்கள் பற்றும் கூறுகின்றனர், ஜீவன் செல்லும் மார்க்கங்கள், அந்த வழியில் சென்று அடையப்படும் மோக்ஷத்தினை தடுக்கும் தடைகள் என்னும் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் விளக்குகின்றனர். இவை அனைத்தும் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ளவன் (முமுக்ஷு) அறிய வேண்டியதாகும். இவை அனைத்தும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் கூறப்படுகின்றன. இவையே ஜீவன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய இரண்டைப் பற்றியும் கூறும் இடங்களின் சாரமாக உள்ளது.

திருவுடன் வந்த செழுமணிபோல் திருமால் இதயம்
மருவு இடம் என்ன மலரடி சூடும் வகை பெறும் நாம்
கருவுடன் வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகாது
அருவுடனைந்தறிவார் அருள் செய்ய அமைந்தனரே

பொருள் - நாம் மஹாவிஷ்ணுவின் திருமார்பில் உள்ளதும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மஹாலக்ஷ்மியுடன் வெளிப்பட்டதும் ஆகிய கௌஸ்துபம் போன்று அவன் திருமார்பில் இருக்கும் தகுதி உடையவர்களே ஆவோம். மேலும் தாமரை போன்ற அவனது திருவடிகளை நமது தலையில் க்ரீடம் போன்று அணிந்து கொள்ளும் தகுதியும் உள்ளவர்கள் ஆவோம். இத்தகைய தகுதி உள்ள நாம், நமது கர்மங்கள் என்ற வெள்ளத்தில், தாயின் கர்ப்பத்தில் உள்ளபோதே விழுந்து விடுகிறோம். ஆனால் நாம் அந்த வெள்ளத்தில் அடித்து சென்று விடாமல், அர்த்தபஞ்சகம் என்ற ஞானம் பெற்ற ஆசார்யர்கள் நம்மைக் காக்கவே அவதரித்தனர்.

கர்ம அவித்யாதி சக்ரே ப்ரதிபுருஷம் இஹ அநாதி சித்ர ப்ரவாஹ
தத் தத் காலே விபக்திர் பவதி ஹி விவிதா ஸர்வ ஸித்தாந்த ஸித்தா
தத் லப்த ஸ்வாவகாச ப்ரதமகுரு க்ருபா ம்ருஹ்யமாண: கதாசித்
முத்த ஐச்வர்யந்த ஸம்பத் நிதிரபி பவிதா கச்சிதித்தம் விபச்சித்

பொருள் - இந்த உலகில், ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கிய ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும், கர்மம் மற்றும் அறியாமை போன்ற வினைகள் சக்கரம் போன்று மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்தபடி இருக்கும். எண்ணற்ற ஆண்டுகளாக இந்த நிலை நீடிக்கும். பல ஸித்தாந்தங்கள் கூறுவது என்னவெனில்: சரியான காலம் வரும்போது, பூர்வ கர்மங்கள் பலன் அளிக்கும் என்பதாகும். இப்படிப் பலன் அளிக்கும் காலம் வரும்போது, முதல் ஆசார்யனான பகவான், அந்த ஜீவனைப் பிடித்து, தனது கருணையை அவன் மீது பொழிகிறான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஜீவன்கள் மிகவும் குறைவே ஆகும். அவர்கள் ஐச்வர்யத்திற்கு இருப்பிடமாக மாறுகின்றனர். இவர்கள் பெற்ற பேறானது, நித்யஸூரிகள் பெறும் கைங்கர்யம் போன்றதாகும்.

உபோத்தகாத அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்